

OVER VIJF JAAR

Rebecca Serle
Over vijf jaar

Vertaald door Hi-en Montijn

2021

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij,
Amsterdam

Copyright © 2020 Rebecca Serle
Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Hi-en Montijn

Oorspronkelijke titel *In Five Years*

Oorspronkelijke uitgever Atria Books, New York

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie Shutterstock

Foto auteur Ann Molen

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 1021 9

NUR 302

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Leila Sales,
die haar licht liet schijnen over de afgelopen vijf jaar,
en over de vijf jaar daarvóór.
We droomden dit omdat het al gebeurd was.

The future is the one thing you can count on
not bandoning you, kid, he'd said.
The future always finds you. Stand still and it will find you.
The way the land just has to run to sea.
(De toekomst is het enige waarvan je zeker weet
dat zij je niet in de steek laat, knul, zei hij.
De toekomst vindt jou altijd. Blijf staan en zij zal je vinden.
Net zoals het land op de zee moet uitkomen.)

– Marianne Wiggins, *Evidence of Things Unseen*

Coming over the bridge to Manhattan.
Pie.
(Over de brug naar Manhattan lopen.
Taart.)

– Nora Ephron

HOOFDSTUK EEN

Vijfentwintig. Tot zover tel ik elke ochtend voordat ik mijn ogen opendoe. Het is een meditatieve, kalmerende manier die het brein helpt geheugen, focus en aandacht te reguleren, maar de echte reden waarom ik dat doe is dat het zo lang duurt voordat mijn vriend, David, naast me opstaat, het koffiezetapparaat aanzet en ik de bonen ruik.

Zesendertig. Zoveel minuten doe ik erover om mijn tanden te poetsen, te douchen, toner, serum, crème, make-up op mijn gezicht te doen en een pak aan te trekken om naar mijn werk te gaan. Als ik mijn haar was, worden het er drieënveertig.

Achttien. Dat is in minuten de tijd die het me kost om van ons appartement in Murray Hill naar mijn werk op East Forty-Seventh Street te lopen, waar het juridisch kantoor van Sutter, Boyt and Barn gevestigd is.

Vierentwintig. Zoveel maanden moet je volgens mij iemand daten voordat je bij hem intrekt.

Achtentwintig. De juiste leeftijd om je te verloven.

Dertig. De juiste leeftijd om te trouwen.

Ik heet Dannie Kohan. En ik geloof in leven via getallen.

‘Hartelijk gefeliciteerd met je sollicitatiedag,’ zegt David, als ik de keuken binnenkom. Vandaag. 15 december. Ik heb een badjas aan, haar opgedraaid in een handdoek. Hij loopt nog in pyjama en voor iemand die de dertig nog niet is gepasseerd is zijn haar al behoorlijk peper en zout, maar ik vind

het wel mooi. Het geeft hem iets voornaams, vooral als hij een bril draagt, wat hij vaak doet.

‘Dank je,’ zeg ik. Ik sla mijn armen om hem heen, kus zijn hals en dan zijn lippen. Ik heb mijn tanden al gepoetst, maar David heeft nooit een ochtendadem. Nooit. Toen we begonnen te daten, dacht ik dat hij eerder opstond dan ik om wat mondwater te sproeien, maar toen we samen gingen wonen besepte ik dat het zijn natuurlijke conditie is. Zo wordt hij wakker. Dat kan van mij niet gezegd worden.

‘De koffie is klaar.’

Hij kijkt door dichtgeknepen ogen naar me, en mijn hart slaat over bij de aanblik van zijn gezicht dat helemaal rimpelt in een poging te focussen terwijl hij zijn lenzen nog niet in heeft.

Hij pakt een kopje en schenkt in. Ik loop naar de koelkast en als hij me de kop aangeeft, doe ik er een scheut creamer bij. Coffee mate, hazelnoot. Volgens David is het heiligschen- nis maar hij koopt het om me mijn zin te geven. Zo’n soort man is hij. Kritisch, en toegeeflijk.

Ik neem de koffie mee en ga in het hoekje van de keuken zitten dat uitkijkt over Third Avenue. Murray Hill is niet de chicste buurt in New York en heeft een slechte reputa- tie (iedere joodse corpsstudent of -studente uit de driesta- tenzone verhuist hierheen als hij of zij is afgestudeerd. Het doorsneestraatbeeld is een Penn-sweatshirt), maar nergens anders in de stad zouden we ons een appartement met twee slaapkamers en een echte keuken kunnen permitteren in een appartementengebouw met een portier, en samen verdienen we meer geld dan een achtentwintigjarig stel zou moeten mogen.

David werkt in de financiële sector als investment banker bij Tishman Speyer, een vastgoedconcern. Ik ben jurist on- dernemingsrecht. En vandaag heb ik een sollicitatiegesprek

bij het beste advocatenkantoor van de stad. Wachtell. Het eldorado. De top. Het legendarische hoofdkantoor dat in een zwart en grijs fort op West Fifty-Second Street zetelt. Daar werken alle topjuristen van het land. De cliëntenlijst is oneindig; ze vertegenwoordigen iedereen: Boeing, ING, AT&T. Alle grote bedrijfsfusies, alle transacties die bepalend zijn voor de onbestendigheid van onze wereldmarkten, vinden plaats tussen hun muren.

Al vanaf mijn tiende wilde ik bij Wachtell werken. En elke keer dat mijn vader me meenam naar de stad voor een lunch bij Serendipity en een middagvoorstelling, kwamen we langs alle grote gebouwen op Times Square. Dan wilde ik per se naar West Fifty-Second Street 51 om omhoog te kijken naar het BS-building, waar Wachtell al sinds 1965 kantoor houdt.

‘Je gaat het vandaag maken, schat,’ zegt Dave. Hij rekt zijn arm boven zijn hoofd, waarbij een stuk buik zichtbaar wordt. David is lang en slungelig. Al zijn T-shirts zijn te kort als hij zich uitrekt, wat me wel bevalt. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Natuurlijk.’

Toen deze sollicitatie ter sprake kwam, dacht ik eerst dat het een grap was. Een headhunter namens Wachtell voor me aan de telefoon, het zal wel. Bella, mijn beste vriendin – en de spreekwoordelijk wispelturige blondine die dol is op verrassingen – heeft natuurlijk iemand zo gek gekregen. Maar nee, het was echt. Wachtell, Lipton, Rosen & Katz wilden een gesprek met mij. Vandaag, 15 december. Ik noteerde de datum in mijn agenda met een Sharpie. Niets zou dit uitvlakken.

‘Vergeet niet dat we dit vanavond gaan vieren,’ zegt David.

‘Ik krijg niet vandaag te horen of ik word aangenomen,’ zeg ik tegen hem. ‘Zo werken sollicitaties niet.’

‘O, nee? Dan moet je me dat maar eens uitleggen.’ Hij plaagt me. David is een enorme plaaggeest. Je zou het niet denken, meestal doet hij heel gereserveerd, maar hij is vrese-

lijk geestig. Dat is een van de dingen die ik het meest in hem waardeer. Het was een van de eerste dingen waardoor ik me tot hem aangetrokken voelde.

Ik kijk hem met opgetrokken wenkbrauwen aan en hij wordt serieus: 'Natuurlijk krijg je de baan. Dat staat nu eenmaal op je to-dolijst.'

'Ik waardeer je vertrouwen.'

Ik ga er niet verder op in, want ik weet wat er vanavond staat te gebeuren. David kan geen geheimen bewaren en liegen kan hij nog minder. Vanavond, in de tweede maand van mijn achtentwintigste levensjaar, gaat David Andrew Rosen mij ten huwelijk vragen.

'Twee lepels Raisin Bran, een halve banaan?' vraagt hij. Hij houdt me de kom voor.

'Belangrijke dagen zijn bageldagen,' zeg ik. 'Witvis. Dat weet je.'

Voordat we een grote zaak aanpakken, breng ik altijd een bezoek aan Sarge's op Third Avenue. Hun vissalade is even goed als die van Katz's downtown, en de wachttijd, zelfs als er een rij staat, is nooit langer dan vierenhalve minuut. Ik ben een grote fan van hun efficiëntie.

'Vergeet je kauwgum niet,' zegt David, terwijl hij naast mij komt zitten. Ik knipper met mijn ogen en neem een slok koffie. Die glijdt zoet en warm naar binnen.

'Dat je nog thuis bent,' zeg ik tegen hem. Dat heb ik me net gerealiseerd. Hij had al uren geleden weg moeten zijn. Hij werkt beurstijden. Maar misschien, bedenk ik nu, gaat hij vandaag helemaal niet naar kantoor. Misschien moet hij de ring nog ophalen.

'Ik was van plan om je uit te zwaaien.' Hij kijkt op zijn horloge. Een Apple. Die kocht ik vier maanden geleden voor ons tweejarige jubileum. 'Maar ik moet opschieten. Ik was van plan te trainen.'

David traint nooit. Hij heeft een maandabonnement op Equinox, waarvan hij volgens mij in tweeënhalve jaar tweemaal gebruik heeft gemaakt. Hij is van nature mager en rent soms in de weekends. Het verspilde geld is een twistpunt tussen ons, dus breng ik het vanochtend niet ter sprake. Ik wil geen lastige gesprekken vandaag, en zeker niet zo vroeg.

‘Prima,’ zeg ik. ‘Ik ga me klaarmaken.’

‘Maar je hebt alle tijd.’ David trekt me naar hem toe en stopt een hand in de kraag van mijn badjas. Ik laat hem zijn gang gaan, een, twee, drie, vier...

‘Ik dacht dat je al laat was. En ik moet mijn hoofd erbij houden.’

Hij knikt. Kust me. Hij heeft het begrepen. ‘Dan halen we het vanavond in.’

‘Breng me niet in de verleiding.’ Ik knijp in zijn biceps.

Mijn mobiel gaat over op mijn nachtkastje in de slaapkamer, waar hij aan de oplader ligt en ik loop erheen. Op het scherm verschijnt de foto van een blauwogige niet-joodse godin die haar tong zijwaarts naar de camera uitsteekt. Bella. Ik ben verbaasd. Mijn beste vriendin is alleen maar wakker voor twaalf uur als ze de hele nacht op is gebleven.

‘Goedemorgen,’ zeg ik tegen haar. ‘Waar zit je? Niet in New York.’

Ze geeuwt. In gedachten zie ik hoe ze zich, in een zijden kimono gehuld, ergens op een terras aan zee uittrekt.

‘Nee, niet in New York. Parijs,’ zegt ze.

Oké, dat verklaart waarom ze in staat is op dit uur te praten. ‘Ik dacht dat je pas vanavond vertrok?’ Haar vlucht staat in mijn telefoon: UA 57. Vertrekt van Newark om 18.40 uur.

‘Ik ben eerder vertrokken. Papa wilde vanavond met me eten. Alleen maar om over mama te zeuren, natuurlijk.’ Ze zwijgt en ik hoor haar niezen. ‘Wat ga jij vandaag doen?’

Weet ze over vanavond? Ik denk wel dat David het haar

heeft verteld, maar ze is ook slecht in geheimen bewaren – vooral tegenover mij.

‘Drukke werkdag en daarna uit eten.’

‘Mooi. Uit eten.’ Ze is absoluut op de hoogte.

Ik zet de telefoon op de luidspreker en schud mijn haar uit. Ik heb zeven minuten nodig om ze te föhnen. Ik kijk op de klok: 8.57 uur. Meer dan genoeg tijd. Het sollicitatiegesprek is pas om elf uur.

‘Ik had je bijna drie uur geleden gebeld.’

‘Nou, dat zou vroeg zijn geweest.’

‘Maar je zou opgepakt hebben,’ zegt ze. ‘Idioot.’

Bella weet dat ik mijn telefoon de hele nacht aan laat staan.

Bella en ik zijn beste vriendinnen sinds ons zevende. Ik, aardig joods meisje uit de Main Line van Philadelphia. Zij een Frans-Italiaans prinsesje voor wie haar ouders voor haar dertiende verjaardag een feestje gaven waarbij elke bat mitswa in het niet viel. Bella is verwend, wispelturig en meer dan bovengemiddeld charmant. Dat vind niet ik alleen. Waar ze komt vallen mensen aan haar voeten. Je kunt niet anders dan van haar houden en haar hart staat voor iedereen open. Maar ze is ook kwetsbaar. Het vliesje over haar gevoelens is zo dun dat het voortdurend lijkt te zullen scheuren.

De bankrekening van haar ouders is ruim en royaal, maar dat geldt niet voor hun aandacht en tijd. Als puber woonde ze min of meer bij mij. We waren altijd met ons tweeën.

‘Bella, ik moet ophangen. Vandaag heb ik het sollicitatiegesprek.’

‘O, ja! Watchman!’

‘Wachtell.’

‘Wat trek je aan?’

‘Ik denk een zwart pak. Ik draag altijd zwarte pakken.’ In gedachten loop ik door mijn garderobe, ook al weet ik al vanaf het moment dat ze me belden wat ik ga dragen.

‘Spannend, hoor,’ zegt ze zonder er iets van te menen, en ik stel me voor hoe ze haar puntneusje optrekt alsof ze iets onsmakelijks ruikt.

‘Wanneer kom je terug?’ vraag ik.

‘Ik denk dinsdag,’ zegt ze, ‘maar ik weet het nog niet zeker. Misschien komt Renaldo en dan gaan we een paar dagen naar de Rivièra. Je zou het niet denken, maar in deze tijd van het jaar is het daar fantastisch. Er is niemand. Je waant je alleen op de wereld.’

Renaldo. Ik heb z’n naam al een tijdje niet gehoord. Volgens mij was hij voor Francesco, de pianist, en na Marcus, de cineast. Bella is altijd verliefd. Altijd. Maar haar romances, weliswaar heftig en opwindend, duren nooit langer dan een paar maanden. Ze noemt iemand zelden of nooit haar vriendje. De laatste was denk ik toen we nog studeerden. En hoe zit het trouwens met Jacques?

‘Veel plezier,’ zeg ik. ‘Sms me als je landt en stuur wat foto’s, vooral van Renaldo, je weet wel, voor mijn archief.’

‘Ja, ma.’

‘Hou van je,’ zeg ik.

‘Ik nog meer van jou.’

Ik föhn mijn haar en laat het los hangen; met de stijltang bewerk ik het zo dat het niet gaat kroezen. Ik doe kleine parallelknopjes in die mijn ouders me gaven voor mijn afstuderen en mijn favoriete Movado-horloge om dat David vorig jaar ter gelegenheid van Chanoeka voor me kocht. Mijn uitverkoren zwarte pak, vers van de stomerij, hangt aan mijn garderobedeur. Ik trek het aan met eronder, ter ere van Bella, een overhemd met rood-witte ruches. Een klein flitsend, of inspirerend detail, zou zij zeggen.

Ik ga weer terug naar de keuken en draai even in het rond. David is weinig tot niets opgeschoten met aankleden of weggaan. Hij neemt duidelijk een vrije dag. ‘Wat vind je ervan?’ vraag ik.

‘Je bent aangenomen,’ zegt hij. Hij legt een hand op mijn heup en drukt een lichte kus op mijn wang.

Ik glimlach naar hem. ‘Dat is de bedoeling,’ zeg ik.

Zoals te verwachten is Sarge’s om tien uur ’s ochtends leeg – het is een populaire plek tijdens de ochtendspits – dus het bestellen en krijgen van mijn visbagel kost me maar twee minuten en veertig seconden. Ik eet ’m lopend. Soms doe ik dat staande aan de bar bij het raam. Daar zijn geen krukken, maar gewoonlijk is er plaats om mijn tas neer te zetten.

De stad is al helemaal opgetut voor de feestdagen. De straatlantaarns branden, op de ramen staan ijsbloemen. Het is buiten vijf graden onder nul, bijna zacht voor New Yorkse winterbegrippen. En het heeft nog niet gesneeuwd, zodat op hakken lopen een koud kunstje is. Tot nu toe gaat alles gesmeerd.

Ik arriveer om kwart voor elf bij het hoofdkantoor van Wachtell. Mijn maag begint in opstand te komen en ik gooi de rest van de bagel in een prullenbak. Het is zover. Hier heb ik de afgelopen zes jaar naartoe gewerkt. Nou ja, eigenlijk heb ik hier de afgelopen achttien jaar naartoe gewerkt. Elk SAT-examen, elk college geschiedenis, alle uren die ik voor het LSAT-examen heb gestudeerd. De talloze nachten tot twee uur. Elke keer dat ik werd uitgekotst door een partner voor iets wat ik niet had gedaan, elke keer dat ik werd uitgekotst door een partner voor iets wat ik wel had gedaan, elke inspanning heeft me gebracht naar en voorbereid op dit ene moment.

Ik stop een kauwgumpje in mijn mond. Ik haal heel diep adem en ga het gebouw binnen.

West Fifty-Second Street 51 is gigantisch, maar ik weet precies welke ingang ik moet nemen en bij welke balie ik me moet melden (de ingang op Fifty-Second, de balie rechts vooraan).

Ik heb deze reeks handelingen keer op keer in mijn hoofd gerepeteerd, als een ballet. Eerst de deur, dan een draai, vervolgens een *chassé* naar links en een snelle opeenvolging van stapjes. *Een twee drie, een twee drie...*

De liftdeuren openen naar de tweeëndertigste verdieping en ik houd mijn adem in. Ik voel de energie, als een suikerkick, terwijl ik om me heen kijk naar de mensen die in en uit vergaderruimtes met glazen wanden lopen als figuranten in *Suits*, ingehuurd voor vandaag – voor mij, voor mijn kijkplezier alleen. De plek is in vol bedrijf. Ik heb het gevoel dat je hier op elk uur, elke dag van de week kunt binnenlopen en dit te zien krijgt. Op zaterdag om middernacht, op zondag om acht uur 's ochtends. Het is een wereld buiten de tijd, die op haar eigen schema werkt.

Dit is wat ik wil. Dit is wat ik altijd heb gewild. Ergens te zijn dat zich door niets laat tegenhouden. Om omgeven te worden door de dynamiek en vaart van grandeur.

'Ms. Kohan?' Een jonge vrouw loopt op me af en begroet me. Ze draagt een rechte Banana Republic-jurk, geen jasje. Ze is receptioniste. Dat weet ik omdat alle juristen bij Wach-tell pakken moeten dragen. 'Deze kant uit.'

'Dank u wel.'

Ze neemt me mee langs de werkvloer. Ik heb onbeperkt uitzicht op de werkruimtes, de kamers. Glas, hout, chroom. Het *ritsel, ritsel, ritsel* van geld. Ze brengt me naar een vergaderkamer met een lange, mahoniehouten tafel. Daarop staat een glazen waterkan met drie glazen. Ik laat dit stukje subtiele, onthullende informatie tot me doordringen. Er zullen twee vennoten voor het gesprek zijn, niet één. Prima, natuurlijk, heel goed. Ik weet precies, tot in de kleinste details, wat ik moet zeggen. Ik zou ongeveer een plattegrond van hun kantoor voor hen kunnen uittekenen. Ik ben er klaar voor.

Twee minuten worden er vijf, worden er tien. De receptioniste is allang weg. Ik overweeg mezelf een glas water in te schenken als de deur opengaat en Miles Aldridge binnenkomt. Eerste van zijn jaar op Harvard. *Yale Law Journal*. En senior partner bij Wachtell. Hij is een legende en nu bevindt hij zich in dezelfde kamer als ik. Ik haal diep adem.

‘Ms. Kohan,’ zegt hij, ‘ik ben blij dat deze datum u schikte.’

‘Uiteraard, Mr. Aldridge,’ zeg ik. ‘Aangenaam kennis te maken.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. Hij is onder de indruk dat ik al weet wie hij is. Drie punten.

‘Zullen we?’ Hij gebaart dat ik plaats kan nemen, wat ik doe. Hij schenkt voor ieder van ons een glas water in. Het derde staat daar, onaangeroerd. ‘Zo,’ zegt hij. ‘Laten we maar beginnen. Vertelt u eens wat over uzelf.’

Ik werk de antwoorden af die ik de afgelopen paar dagen heb geoefend, bijgewerkt, en gemodelleerd. Uit Philadelphia. Mijn vader bezat een lichtinstallatiebedrijf en ik was nog geen tien jaar oud toen ik hem op kantoor hielp met contracten. Om ze naar mijn volle tevredenheid te sorteren en op te bergen, moest ik ze oppervlakkig doorlezen en daarbij verloor ik mijn hart aan de opzet, de manier waarop er niet aan de taal – de naakte waarheid in de woorden – getornd kon worden. Het was net poëzie, maar dan wel poëzie met een consequentie, poëzie met een concrete betekenis – met daadwerkelijke macht. Ik wist dat ik dat wilde gaan doen. Ik deed rechten aan Columbia en studeerde als tweede van mijn jaar af. Ik werkte als klerk voor het Southern District of New York, voordat ik onder ogen wilde zien wat ik altijd al had geweten, namelijk dat ik jurist ondernemingsrecht wilde zijn. Ik wilde het recht bedrijven waar hoog spel wordt gespeeld, dat dynamisch en ongelooflijk competitief is en ja, me de kans geeft heel veel geld te verdienen.

Waarom?

Omdat dat is waarvoor ik ben geboren, waarvoor ik ben opgeleid en wat me vandaag hier heeft gebracht op de plek waarvan ik altijd heb geweten dat ik er zou komen. Het paradijs. Hun hoofdkantoor.

We werken mijn cv af, punt voor punt. Aldridge is verbazingwekkend grondig, wat in mijn voordeel is, omdat het me meer tijd geeft mijn prestaties op te noemen. Hij vraagt me waarom ik denk de juiste persoon te zijn, tot wat voor soort werksfeer ik me aangetrokken voel. Ik vertel dat toen ik uit de lift stapte en die constante dynamiek zag, die fanatieke activiteit, ik het gevoel had thuis te zijn. Hij ziet dat ik niet overdrijf en grinnikt.

‘Het is agressief,’ zegt hij. ‘En constant, zoals u zegt. Velen houden het niet vol.’

Ik leg mijn handen kruiselings op de tafel. ‘Ik kan u verzekeren,’ zeg ik, ‘dat dat voor mij geen probleem zal zijn.’

En dan stelt hij mij de hamvraag. De vraag waarop je je altijd voorbereidt omdat die altijd wordt gesteld:

Waar ziet u uzelf over vijf jaar?

Ik haal diep adem, en dan geef ik hem mijn waterdichte antwoord. Niet alleen maar omdat ik dat heb geoefend, wat ik heb gedaan. Maar omdat het waar is. Ik weet het antwoord. Heb het altijd geweten.

Dan werk ik hier, bij Wachtell, als senior medewerker. Van mijn jaar zal ik de meest gevraagde bij fusie-en-overname-zaken zijn. Ik werk ongelooflijk grondig en ben ongelooflijk efficiënt. Ik werk als een stanleymes. Ik zal op de nominatie staan voor junior partner.

En buiten het werk?

Dan ben ik getrouwd met David. We wonen in Gramercy Park, aan het park. We hebben een heerlijke keuken en een tafel die groot genoeg is voor twee computers. Elke zomer

gaan we naar The Hamptons; en af en toe een weekend naar The Berkshires. Als ik niet op kantoor ben, uiteraard.

Aldridge is tevreden. Ik kan zien dat ik geslaagd ben. We schudden handen en daar is de receptioniste om me langs de werkkamers naar de lift te brengen die me weer aflevert in het land der stervelingen. Het derde glas was er alleen om me op het verkeerde been te zetten. Slimme zet.

Na het sollicitatiegesprek ga ik de stad in, naar Reformation, een van mijn favoriete kledingzaken in SoHo. Ik heb vandaag vrijgenomen en het is pas lunchtijd. Nu de sollicitatie achter de rug is, kan ik mijn aandacht wijden aan vanavond, aan wat er gaat gebeuren.

Toen David me vertelde dat hij gereserveerd had bij de Rainbow Room, wist ik meteen wat dat inhield. We hadden het erover gehad om ons te verloven. Ik wist dat het dit jaar zou gebeuren, maar ik had aan de zomer gedacht. De decembermaand is hectisch en 's winters heeft David het altijd druk op zijn werk. Maar hij weet dat ik het heerlijk vind als de stad volop verlicht is, dus gaat het vanavond gebeuren.

‘Welkom bij Reformation,’ zegt de verkoopster. Ze draagt een zwarte broek met wijde pijpen en een strakke witte coltrui. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Vanavond verloof ik me,’ zeg ik. ‘En daar zoek ik iets voor.’

Een fractie van een seconde kijkt ze niet-begrijpend en dan licht haar gezicht op. ‘Wat fantastisch!’ zegt ze. ‘Laten we maar eens rondkijken. Wat had u in gedachten?’

Ik neem ladingen mee de paskamer in. Rokken en jurken met diepe rugdecolletés, en een rode crêpe de Chine broek met een bijpassend wijd topje. Ik trek als eerste het rode ensemble aan en dat zit perfect. Spannend maar toch chic. Serieus met iets pikants.

Ik bekijk mezelf in de spiegel. Ik strek mijn hand uit.

Vandaag, denk ik. Vanavond.